

Чухъ и послѣдния му викъ. Когато съгледахъ мократа му глава, една омраза ме облада, защото азъ бѣхъ убѣденъ, че той пише по улицитѣ клеветническитѣ думи. Ала веднага чухъ въ сърдцето си нѣщо да ми каже: **помогни, изпълни човѣшкия си дългъ!** Веднага се хвърлихъ въ водата. Намѣрихъ трупа подъ водата; той едва шаваше. Като се допрѣхъ до него, удавникътъ, така се стисна въ тѣлото ми, че азъ съ голѣма мъка едвамъ можахъ да измъкна едната си ръка и, плавайки само съ нея, сполучихъ да го извадя. Тутакси го прострѣхъ до водата на зелената морава. Менекратъ бѣше вече примрѣлъ. Зехъ дрехитѣ си, обвихъ го и почнахъ да го разтривамъ и натискамъ гърдитѣ му да почне да дъха. Най-сетнѣ той отвори очи. Слѣдъ малко се свѣсти и ме позна.

— Ти ли си! Ти ли, Прою, спаси живота ми! Каква отплата!

Азъ нищо не му отговорихъ. Прибрахъ туниката си, облѣкохъ се, па си тръгнахъ.

— Прою! Прою, извика съ треперливъ гласъ Менекратъ. Моля те не ме оставяй!

— Сега ти нѣма нищо, ти си спасенъ и безъ опасностъ. Моля остави ме спокоенъ!

Но Менекратъ почна силно да плаче. Изобилни сълзи се посипаха по бузитѣ му. Той прострѣ ръцѣ къмъ мене:

— Прою, моля ти се, Прою! Прости ме! Азъ съмъ лошъ; азъ ти съмъ напакостилъ! . . .

— Ти не си ми приятелъ и нѣма какво да ми се молишъ. Азъ изпълнихъ само дълга си, като те извадихъ отъ водата и съживихъ. Сега ти прави пакъ каквото знаешъ.